

1993.

DADZIS 18

Škotija Jūnis Vilnis
scavenger@inbox.lv
Riet - 2009

UFRĒMANIS 93.0.

GLUŽI KĀ KRISTĀLA BUMBĀ

UĢIS MEŽAVILKS

Astroloģiskā prognoze o k t o b r i m

Oktobris — kādreizējais apkures uzsākšanas mēnesis. Dienas kļūs pavisam īsas, naktis pavisam garas. Sakarā ar īsajām dienām pieaugs elektroenerģijas, bet sakarā ar aukstajām naktīm — gāzes patēriņš.

Zināmā mērā oktobris — cerību mēnesis. Visu mūžu nostrādājušie un pelnītā atpūtā esošie cerēs uz minimālās pensijas palielināšanu atbilstoši nostrādāto gadu skaitam. Visu mūžu nestrādājušie arī cerēs uz to pašu atbilstoši nestrādāto gadu skaitam. Joprojām strādājušie un mikstos krēslos sēdošie atsevišķos gadījumos ierosinās pensionāru materiālās nodrošināšanas problēmas no valsts pleciem uzvelt bērnu un mazbērnu kamiešiem, pensijas maksājot tikai galīgi vientuļajiem.

Pirmās atkalas dēļ uz dažādiem republikas ceļiem iespējama šim gadalaikam tipiska slidēšana no viena grāvja otrā. Vietās, kur šādu grāvju vēl nav, tos, gluži iespējams, izraks bezdarbnieki. Bet tur, kur jau ir, — paplašinās un labiekārto. Nav izslēgts, ka grāvji tiks sadalīti trešās, otrās un pat augstākās kategorijas piecvaigžņu grāvjos īpaši apdāvinātām personām.

Nav izslēgts, ka atsevišķu solījumu neizpildes rezultātā atsevišķas komercstruktūras nāks klajā ar sensacionāliem paziņojumiem par vēlēšanu finansēšanas aizkulisēm.

Paredzams, ka oktobrī pilsoņi, sekojot attiecīgu dienestu uzstājīgiem aicinājumiem, kļūs aizvien vērīgāki cits pret citu. Aktuāla kļūs īpašu sudraba maksāšanas līdzekļu kalšana trīsdesmit grašu vērtībā.

Tiem, kam ir, būs vēl vairāk pateicoties peļņas nodokļa ievērojamai pazemināšanai. Tiem, kam joprojām nav, nebūs arī turpmāk.

Lai īstenotu pieņemtos lēmumus, pret likumpārkāpējiem tiks vērstā visa administratīvo iestāžu bardzība. Gluži saprotams, ka izvērst cīņu visās jomās uzreiz nav iespējams, tālab paredzama mafijas un reketu tālāka aktivizēšanās. Jo tur, kur nav pieņemti lēmumi, tos nevar arī īstenot.

Paplašināsies intimservisa pakalpojumu tīkls, kam nav nepieciešami īpaši ražošanas līdzekļi. Pakalpojumi tiks vērsti uz iekšējā tirgus patēriņu, lai gan nav izslēgti arī importa un eksporta darījumi. Muitas nodoklis šai jomā arī turpmāk būs visai problemātisks.

Mēneša sākumā nav izslēgtas veiksmīgas valūtas operācijas — radīsies izdevība samainīt LVR pret Ls.

Mēneša nogalē iespējama tikšanās ar enerģētiskiem vampīriem. Visbiežāk tos atklāj energokontrole, ja vien vampīri nav pieslēgušies jūsu elektrības skaitītājam.

Oktobrī vēlams dažādot ēdienkarti. Omāru salātus lieliski var aizstāt melno rutku salāti bez krējuma. Svaigi sālītu lasi — reņģes tomātu mērcē. Cāļus andalūziešu gaumē aizstāt ar broileriem nav iespējams, tāpēc lai viņiem sava dzīve, bet jums — sava.

Tuvojoties Saeimas valdības simt dienu jubilejai, aizvien biežāk tauta dzirdēs patiesību par vecās AP un MP darba stilu un pieļautajām kļūdām, kas traucē jaunajai valdīšanai izpildīt solīto. Ministru demisi-ja nav gaidāma. Iespējama gatavošanās visa Ministru kabineta aiziešanai pelnītā atpūtā.

Mūsu lasītājiem

Ar dziļām šausmām atgādinām, ka atkal ir rudens un sākas laikrakstu un žurnālu parakstīšanas kampaņa, kas daudzām redakcijām, tostarp arī "Dadzim", ir nesalīdzināmi svarīgāka nekā, teiksim, Saeimas vēlēšanas vai Ministru kabineta demisija. Jo, raugi, pirmām kārtām jums, cienījamie lasītāji, velkot latus un santīmus no pus-tukšiem makiem, kā tai dziesmā par Kaupēnu būs jāizšķir, "...vai būs dzīvot, vai būs mirt" vienam vai otram mūsu izdevumam.

Bet ekonomiskā situācija valstī kā par spīti kļuvusi nestabila: izmaiņas nodokļos sola jaunu cenu kāpuma vilni, kas varbūt palīdzēs aizlāpīt robus budžetā, toties radīs jaunus caurumus gan lasītāju, gan izdevēju kabatās.

Preses nama administrācija jau informējusi, ka poligrāfijas izmaksas pieaugs vismaz par 25 procentiem. Arī tādēļ, ka nepieciešamos materiālus vairs nopirkt var tikai Rietumos, bet tur katra prece maksā tik, cik tā maksā. Vienīgi telpu īres maksa redakcijām palikšot pašreizējā līmenī, ja vien siltuma cena nesaskries debesīs, par ko dzird runājam aizvien nopietnāk...

"Latvijas pasta" pakalpojumi arī kļūst dārgāki — tieši par 100 procentiem. Pašlaik par viena mūsu žurnāla numura abonēšanu un piegādi jūs maksājat 5,5 rubļus, nākamgad — 5,5 santīmus. Turklāt šis lēciens lielā mērā ir pamatots, sākot ar pastnieku zemajām algām un beidzot ar piegāžu reālajām izmaksām...

Sādā brīdī, kad vēl daudz nezināmo, nu esam spiesti aprēķināt un nosaukt žurnāla abonēšanas maksu nākamajam gadam — 19 santīmus par katru numuru (*pastāvīgiem lasītājiem, uzrādot izgrieztu žurnālā iespiesto kuponu, — 18 santīmi*). Tas nozīmē, ka pasūtītāji "Dadzi" saņems gandrīz vai par iespējamo pašizmaksu, bet kioskos pircēji par to maksās ievērojami dārgāk — lai mēs redakcijā spētu savilkt galus kopā. Jo aizvien kuļamies tikai pašu spēkiem, iztiekot bez "krusttēvu" palīdzības, un cenšamies ievērot principu, ka "Dadzim" jābūt pieņemami lētam žurnālam, lai tas arī trūcīgo sabiedrībā būtu aizsniedzams visiem humora draugiem, kuru, nešaubos, ir daudzreiz vairāk nekā mūsu pastāvīgo lasītāju!

Tātad — palieciet kopā ar mums!

Ar cieņu

Egons Strautiņš

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

GALVENAIS REDAKTORS Egons Strautiņš.

REDAKTORI: Andrejs Puriņš

un Ilze Strautiņa.

KONSULTANTI: Ziedonis Lešinskis

un Andrejs Viķe.

LITERĀRAIS REDAKTORS: Antons Sondors.

MĀKSLINIEKS: Uldis Freimanis.

MAKETĒTĀIS: Egils Griķis.

Saimniecība

DIREKTORS: Jūris Vingris.

GRĀMATVEDE: Astrida Ola.

Redakcijas adrese:

Balasta dambi 3, ab. k. 19,

LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.

Izdevējs: SIA izdevniecība "Dadzis".

Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.

Salikts SIA "Dadzis" datorcentrā, iespiests a/s "Preses nams" tipogrāfijā. Pasūtījuma Nr. 1274.

Tālruni: 465 960, 469 568, 460 331.

Cena kioskos 15 s.

VALTERS KIRŠTEINS

Bez vainas vainīgie

UĢIS MEŽAVILKS

Es laikam kaut ko nesaprotu. Paskatiet pa labi, paskatiet pa kreisi — rodas iespaids, ka mūsu mazajā zemītē tiek darīts viss iespējamais, lai tautsaimniecība, sīkos, mazos kukaiņus privāto uzņēmējus ieskaitot, ātrāk un iespējamā sēpīgāk dabūtu galu.

TV intervijās uzstājas runājošas galvas:

— Ai, ai, ait! Uzņēmumi palikuši parādā valstij miljonus par gāzi, par elektroenerģiju! Cik ilgi pieļausim?! Taisīsim vienu lielu nemaksātāju bankrotu! Taisīsim vienu lielu visas tautas ūtrupī!

Visi runā. Nav vienīgi darītāju, kas visai šai nemaksāšanas nelaidei savilktu galus kopā. Tos galus, kas nemaz nav apslēpti dziļi ūdenī, bet peld tiepat virspusē.

Nu kaut vai...

...Autobusi pārvadā sazin cik bezmaksas pasažieru kategorijas. Brauc Aizsardzības ministrijas, brauc Iekšlietu ministrijas, brauc sazin kādas ministrijas sazin kādi dienesti. Ar nolīgumu, ka par braucošajiem maksā attiecīgās ministrijās sēdošie. No budžeta līdzekļiem.

Autobusi brauc, bezmaksas pasažieri brauc, ministrijas nemaksā.

...Celnieki, pildot šur tur joprojām sastopamos valdības pasūtījumus, būv šādus tādus objektus, ko teorētiski finansē no budžeta. Celnieki liek ķieģus pie ķieģeļa, valdība par ķieģeļu likšanu nemaksā.

— Zinām, zinām! — runasvīru koris braši piekrit. — Samaksāsim! Jej bogu, kā mēs te sēžam! Tiklīdz budžetā būs naudiņa, pārskaitīsim, ka ruc vien...

Ministrijas nemaksā. Un punkts. Valdības vārdā rīkojies pilnvarotās iestādes nemaksā. Arī punkts. Autotransporta uzņēmums, celnieki savus parādus nokārtot nevar. Daudzpunkts. Parādnieki, kas būtībā nemaz nav parādnieki, ķēdītē velkas garumā kā dzelzceļa slīdes un nozūd tālēs zilajās.

Uzņēmuma direktors, celnieku priekšniecība ministram un valdības ierēdņiem neko padarīt nevar. Ja nu vienīgi zvanīt attiecīgām ierēdņa kungam četros naktī un opvaicāties, vai attiecīgo kungu nemoka sirdsapziņas pārmetumi. Citas parādnieku ietekmēšanas sviras uzņēmējam nav.

Energouzņēmumam kā monopolistam šāda parādnieku ietekmēšanas svira ir.

— Maksājiet ragā, godājamie! — enerģētiski pazino celniekiem, paziņo autotransporta rīkotājiem. — Par patērēto elektroenerģiju, par izlieto to gāzi. Pretējā gadījumā...

Pretējais gadījums, protams, pienāk. Ja nevar nepienākt. Elektrība tiek noslēgta, gāze tiek noslēgta. Dažiem dienestiem darba vairs nav, algas vairs nav. Ja nav algas, nav naudas, nevar iet uz veikalu. Ja elektriski neiet uz veikalu, šoferi neiet uz veikalu, celnieki neiet uz veikalu, veikalam samazinās preču apgrozījums, samazinās budžetā pārskaitāmā apgrozījuma nodokļa summa...

Pensionāram pensija nepalielinās, ierēdnim alga nepalielinās, ministrijas savus parādus autotransporta uzņēmumam pat gribēdamas samaksāt nevar, valdība savus parādus celniekiem samaksāt nevar. Veikals paliek parādā preču ražotājiem par nerealizēto produkciju, preču ražotāji paliek parādā izejvielu ražotājiem par saņemtām izejvielām, visi kopā paliek parādā par elektroenerģiju, par gāzi...

Energouzņēmums ar savu sviru klāt kā nagla:

— Maksājiet ragā! Pretējā gadījumā...

Un tad TV parādās jaunas runājošas un gudras galvas.

— Mēs zinām, ko darīt! — gudrās galvas saka. — Paņemsim bankā kredītu, samazināsim ražošanu, samaksāsim par patērēto elektroenerģiju, samaksāsim bankai kredīta procentus, gan jau kaut kā izkulsimies.

Vārdus sakot — rokas plecu augstumā un otiņ, zuzīt! Rokas kopā — samazinām, rokas plati — samazinām... Viens, divi — reizē! Viens, divi — reizē!...

Neesmu ekonomists. Laikam tāpēc nesaprotu, kā tas iespējams. Kā var slēgt līgumus par noteiktu darbību, uzņemoties saistības šo darbību apmaksāt, bet pēc tam, raugoties, kā pretējā līgumslēdzēja puse kļūst kā plīks pa nātrēm, bezpalīdzīgi plīfīt rokas:

— Mēs jau samaksātu, bet vai tad mēs tie vainīgie, ka jūs, milje, esat palikuši parādā valsts budžetam?! Kā mēs varam jums samaksāt, ja jūs neesat samaksājuši mums?!

Bet tai pašā laikā ministrijas un valdības dēļ parādās iestīgušajam nogriež skābekli, lai tas kristu un vairs neceltos. Ne jau tāpēc, ka uzņēmumam nav naudas. Tāpēc, ka uzņēmumam, kurš ir parādā tūkstošus, valsts ir palikusi parādā miljonus.

Netieku gudrs, kā tas vispār kļuvis iespējams. Un laikam gan to nesaprot neviens. Izņemot tos, kas ir šī kolosāli organizētā haosa autori. Starp citu — nenoliedzami ģēniiji.

Bet tautai, nūdien, būtu jāzina savu nacionālo ģēniju vārdi!

Arčibalds Brālītis

Krustmātes Agates aģentūra darbojas

Kā atšķirt sievu no mīlākās?

Pagājušās nedēļas nogalē tika veikta nopietna vīstautas aptauja, kurā negaidīti konstatēts, ka ir zīmīgas atšķirības starp sievietēm un mīlākajām. Piemēram, sievietes, apsēdušās uz gultas malas, kārtīgi novelk čības. Mīlākās pirmās stundas gultā pavada smailpapēžu tupelītēs. Dodoties vīra apskāvienos, sievietes cenšas lietot vislabākās smaržas. Mīlākās no smaržām izvairās, ja vien tās nav analogas vīrieša sievietes parfīmam. Sievas par piemērotāko tērpu uzskata naktskreklu, mīlākās — zeķes ar vīlēm.

Slikti piemēri ir lipīgi

Vērojot firmas SWH tiesas procesu pret populāro radiožurnālistu P. Tabūnu, veidojas domubiedru pulciņš, kas gatavojas iesūdzēt tiesā laikrakstu "Vakara Vēstis", kurš pēdējā laikā ar apbrīnojamu centību publicē dažādu valstī populāru cilvēku fotoportretus ar kārdinoši izkārtām mēlēm. Tā kā iepriekšējās vienošanās par šādu portretu publicēšanu neesot bijis, kungi un dāmas ir saniknoti. Viņu vidū — pāris aģentūru līderi, kāda TV žurnāliste, rokzvaigzne, kā arī daiļa karatiste.

Advokāts, kas pārstāvēs atbildētāja intereses, konsekventi pauž viedokli, ka mēle jau nu nav tā intīmākā ķermeņa daļa. Un katram ir tiesības publiski demonstrēt to, kas viņam šķiet tas daiļākais.

Veikali jāatver vērienīgāk

Kad atklāja "Agfa" salonu "Fotolukss", kārtējo reizi varēja pārliecināties, ka tauta vienmēr plūst tur, kur kaut ko dod par brīvu. Konfektēm, spēļmantiņām un pat fotofilmām bija milzu piekrišana, bet viss pārējais palika uz vietas.

Turpretī, atklājot kādu jaunu sex-šopu, kaisliegie prezentācijas viesi aiznesa ne tikai to, kas nepieciešams ideālām izpriecām, bet aizvilināja līdzī arī pārdevējas, kas tika īpaši apmācītas kādā civilizētā valstī. Pagaidām veikals ir slēgts.

Apkopoja Ilma Zvirbule

Kas aiztika psihoterapeitu?

Mūsu aģentūra jau laikus prognozēja, ka psihoterapeita Kašpirovska darbības apzināta traucēšana var izraisīt nelāgas sekas. Pēc tam, kad melnās maģijas piepratējs tika izraidīts no valsts, sākās nepatīkamu notikumu ķēde. Pirmdien no rīta krustmātei Agatei piedega auzu pārslu biezputra, otrdien tāds pats liktenis piemeklēja omleti ar šķiņķi, trešdien no sliedēm nogāja tramvajs, ceturtdien kārtējo reizi tika izplatītas baumas, ka banānus glabā morgos, piektdien kļuva skaidrs, ka valstij tuvojās kārtējā karaliskā persona, bet sestdien un svētdien tika atslēgts ūdens. Paredzams, ka nākamajā pirmdienā būs sirsnīga telegramma no Kašpirovska ar visa laba vēlējumiem.

Pēc piedzīvojumiem ar torti

Pēc tam, kad 1. septembrī ierobežoto spēku kontingents (pārējie netika klāt) ar apbrīnojamiem panākumiem pievārēja Doma laukumā uzbūvēto torti, kopā sanāca bijušo un turpmāko svētku organizatori, kas vēlas arī savu pasākumu programmās iekļaut šādus numurus. Tika nolemts, ka turpmāk līdzīgas akcijas risināsies tikai tad, ja notikuma vietā varēs izvietot vismaz duci lauku virtuvju, kas pirms tortes klātesošajiem uzvarīs skābu kāpostu zupu vai grūbu biezputru. Pēc tam, kad pasākuma dalībnieks uzrādījis izēstu trauku, viņš tiks ielaists svētku norises vietā.

Peķka un idejinas

Pulksten desmitos no rīta man steigšus vajadzēja Ls 50,- kāda intīma goda parāda nokārtošanai. Tāda sūkuma dēļ negribējās traucēt ne god. Repšes kungu, ne arī cien. Skaiļa kungu, tāpēc piezvanīju Peķkam. Uzklausījis manu mazo vajadzību, viņš īsi atbildēja:

— Tu manu sludinājumu "Expressi" lasīji? Vajadzēja izlasīt. Tad zinātu, ka naudu neoizdodu, bet prominentām figūrām pārdodu idejinas, kā tikt pie lielas naudas. Joz šur! Tev kā sobutīņņikam (domubiedram), kas man izglābis dzīvību, istajā mirklī pasniedzot pudelīti alus, idejīnu piespēlēšu par brīvu un pavisam bez procentiem.

Uz kāpnēm pie Peķkas dzīvokļa durvīm bija tāda rinda kā namu pārvaldē pie īres maksas ikmēneša pārrēķināšanas grāmatvedes. Mani, protams, nelaida ne tuvumā. Biju spiests pateikt, ka esmu no Drošības dienesta motorizēto izpletņu lēcēju specnodalas. Tikai tad tiku pie zvana pogas. Durvis atvēra Džuljete. Biju šokā: viņa izskatījās pēc jaunākā Burdas modeļa —

nevainojami tērpta un moderni apcirptā frīzūrā "a la tifa slimniece". Es gribeju pavaicāt, ko šāda pārvērtība nozīmē, bet nepaguvu. Jo tai brīdī pa Peķkas istabas durvīm ar starojošu seju iznāca kaut kur (TV ekrānā?) redzēts viruks, un es gāju iekšā. Peķka tobrīd žigli aizbīdīja rakstāmgalda atvilktni. Man par neaprostāmu pārsteigumu, arī viņš bija gērbies kā uz masku balli — stripaināis diplomāts bīksēs, baltā virskrekla ar stērķelētu apkaklīti! Zem resnā un gludi noskūtā (!) zoda rēgojās sarkans "taurenītis"!

— Eu, vai tu tēlo Gerkena & Co ofisa klerka mācekli? — es brīnījos.

— Tas ir mans humānā biznesa tērps, — Peķka atbildēja, ne reizes nepieminādams māti. — Es pēdējā laikā rūpējos par savu izglītību un lieku Džuljetei man lasīt priekšā "Dienas Biznesu". Re, kur ir taustāmi izglītības augļi! — un viņš uz mirkli man parādīja atvilktnes saturu: tur bija čupa zaļu naudas zīmju un pāris souju metāla ripiņu.

— Cik tad nokāsi no šī tipīņa? — vaicāju.

— Tas ir komercnoslēpums, — Peķka smīnot atbildēja. — Tu labāk pajautā, ko es tam vīriņam pārdevu!

Es pajautāju. Peķka atbildēja:

— Pārdevu superidejīnu, kā viņa kantoris un viņš pats var tikt uz zaļa zara. Viņš ir N. pilsētas mērs. N. pilsētiņā ir tilts pār NN. upi. Es viņam ieteicu katrā tilta galā nostādīt pa diviem bruņotiem polismeniem ar biezām biļešu grāmatiņām rokās. Lai viņi iekasē no katra gājēja 10 santimus, no katra vieglā automobīla šofera — 1 latu, no katra kravneša — 2 latus. Lauksaimniecības veicināšanas nolūkā no traktoriem un zirgiem naudu neņemt. Tā šī akcija odīs arī pēc labdarības. Mēram mana idejīna nāvīgi gāja pie sirds. Ierakstīšot mani pilsētas goda grāmatā. Sarunājām, lai labāk man piespēlē trīs procentus no ienākumiem. Piekrita un izmaksāja solidu avansu...

— Bet ja viņa pilsētiņa nebūtu pie upes un tilta? — es jautāju.

— Tad es viņam ieteiktu iekasēt pilsētas apmeklējuma nodokli, tas ir — nodevu.

— Vai tad tā nav lielēja laupīšana Lipa Tuliāna un Kaupēna labāko tradīciju garā?

— Kāpēc tik vēsturiski? — Peķka brīnījās. — Ir taču mūsdienīgāki paraugi. Nu, piemēram, pamēģini ar savu veco zapiņu šodien iebraukt Jūrmalā! Par velti nekas neiznāks. Es domāju, ka ar manu kvalificēto palīdzību atpazīsi arī citu ievērojamu pilsētu un miestu vadoni un prasīs naudu par, piemēram, Baldones, Salacgrīvas un citu dižu centru apmeklēšanu vai šķērsošanu. Tāpat lai rīkojas pagastu veci. Starp citu, viņi atapušieš pirmie — jau ievāc nodevas par zvejošanu un makšķerēšanu sen izkāstos ezeros, diļos un upēs, prasa latus pat no sēņotājiem un ogotājiem. Es iesaku viņiem ņemt nodevas arī par pastaigāšanos pa mežu, par tūpēšanu krūmos un suņa vadāšanu, ziemā — par slēpošanu un blītkošanu. Galu galā — arī par pagasta ceļu deldēšanu! It sevišķi jāplēš no bagātājiem ārzemju tūristiem — par neskartas dabas baudīšanu sen aizaugušajās vecsaimniecību zemēs, par bijušo kolhozu un sovhozu šķūņu un kūšu unikālo drupu aplūkošanu un videofilmēšanu.

— Paklau, man šķiet, ka tu savas superidejīnas smel nevis no mūsdienu progresīvās preses izdevumiem, bet gan no Ostapa Bendera piedzīvojumu grāmatas, — es aizdomīgi teicu.

— Nu, un kas tad ir? Viss mūsdienīgais taču ir ļoti aizmirsts vecais. Tāpēc — nekavē man biznesu. Lasies prom un pie reizes sauc iekšā nākamol! Izgājis no Peķkas dzīvokļa, atspiedos ar muguru pret durvīm un pacēlu roku.

— Kuš, mierā, dāmas un kung! — es teicu. — Uzmani! Turpmāk te par kārtību rūpēšos es! Man ir uzdots jūs sanumurēt rindas kārtībā un iekasēt no katra divus latus! Lūdzu, kurš pirmais?

Kad ātri biju savācis 66 latus, es teicos iet apskatīties, vai kāds nav nospēris manu Audi 100, un pazudu.

Bārā, sūcot "skrūvi", centos atsvaidzināt augstskolā gūtās zināšanas par ideju materializēšanās teoriju.

Juris Robs

UĢIS MEŽAVILKS

IMANTS MELGAILIS

Tragēdijas

Tas notika Staļina laikos. Nē, atvainojos, bija Brežņevs. Pag, jāpadomā centīgāk. Nebija gan Brežņevs. Un pat verdzene Izaura ne. Jā, tagad atceros. Noteikti. Tie bija Mariannas laiki. Precīzāk — viņas karjeras agrīnais periods. Viņa jau bija sākusi lietot nazi un dakšīti, bet Huans Alberto vēl nebija kļuvis par konservatīvu stulbeni. Toreiz viņš vēl bija vienkārši stulbs.

Jā, tas notika tieši toreiz. Ludmila Pavlovna, smagi līdzciezdama, skatījās Mariannas kārtējās nedienas. Huans Alberto atkal bija hoiļā — nu gluži kā viņas pirmais vīrs Koļka. Marianna ļoti cieta, dons Alberto atkal saļima no bēdām, Huana Alberto māmulīte šaudījās, rokas laužidama, kā veca vista. Nē. “Kā veca vista” nebūs labi teikts. Vistām nav roku, Huana Alberto māmulīte nedēja olas. Labi. Īsi sakot — šaudījās, te pēkšņi Ludmila Pavlovna saprata, ka nupat ir baigās ziepes. Mazliet tā kā par ilgu vannā ūdens tek. Redz, viesistabas stūri jau var kuģīšus laist. Lai arī tobrīd Mariannai klājās ļoti, ļoti bēdīgi, Ludmila Pavlovna viņu pameta likteņa ziņā. Tās ir viņas problēmas. Marianna Mariannai, bet Ludmilai Pavlovnai viņas parkets tomēr dārgāks. Tie, zināt, nav nekādi pekstiņi. Tā jau ir tragēdija.

Jāzeps Kancāns nejauši paskatījās uz augšu. Nē. No sākuma viņš paskatījās uz strauņīti, kas tecēja pa sienu, un tikai tad, it kā nejauši, paskatījās uz augšu. Re, ūdens tek. Sākumā viņš nez kāpēc nodomāja: “Bet man nemaz nevajag, lai tur ūdens tecētu,” un tikai pēc tam iesaucās: “Tā stulbā bāba!” un metās uz augšstāvu.

Protams, Ludmila Pavlovna ij nedomāja taisīt durvis vaļā. Ies nu viņa durvis virināt! Skaidri zināms, ka tur tas nošļukušais latiņš atvilcīs, lamāties atkal nez kāpēc gribēs. Viņai nav laika, viņai parkets jāglābj. Ko, viņš durvis uzlauzīs? Ne nu laužs, ne nu būs. Neuzdrošināties. Bet ej tu sazini. Varbūt uzlauž ar. Par spīti. Tagad viņam ir attaisnojums. Teiks — neviens nevēra vaļā, domāju, ka nav mājās, bet ūdens tek! Tad viņai ne tikai parkets būs beigts, bet arī durvis sacūkotas. Opatasno! Bistami.

Ludmila Pavlovna, iekabinājusi vadzī ķēdīti, uzmanīgi pavēra durvis. “Ak tu tāda, ak tu šitāda!” — pārkaitinātais Jāzeps Kancāns kungs blāva. Ludmila Pavlovna notēmēja un splāva. Jāzeps Kancāns

sita. Sprauga bija šaura, bet dusmas ļoti lielas. Ludmilai Pavlovnai deguns bija pušu, Jāzeps Kancāns sizdams necerēti pārlauza pats savu pirkstu. Ludmila Pavlovna par deguna pārsišanas faktu gribēja paziņot, kur par šādiem faktiem jāziņo — policijai. Bet ne — jau bija jāzvana ugunsdzēsējiem. Divus stāvus zemāk ūdens bija uztrāpījis pašvakāk noizolētajiem vadiem.

Kad Izidors Mihaličs pamodās, viņam bija tikai divi ceļi — liesmās, skaidrā nāvē iekšā, vai ārā pa logu. Jā, bet trešais stāvs... Tomēr baigi augstu. Tā vismaz sākumā likās, kamēr nebija kļuvis pārāk silti. Izidors Mihaličs vēl pēdējo reizi aplaida visapkārt izmisušu skatienu — kādam taču vajag atmākt un viņu izglābt no šīs ķezas, nūdien, vajag, bet neviens nenāca, neglāba. Stāv, snaiks kaklus, blāuj: “Lec, lec!”, bet viņu glābt negrib. Viņš pats zina, ka ir jālec.

“Ko jūs tur stulbeni blāustāties?” Izidors Mihaličs aizvēra acis. Atvēra pēc pāris stundām. Pa šo laiku tas jau bija noticis. Kāds intelligentis jauns cilvēks bija tik ilgi blenzis uz diezgan ķēpigā stāvokli nokļuvušo Izidoru Mihaliču, kamēr viņam — nu beidzot taču — kļuva slikti. Iespējams, ka šī no visām tragēdijām bija tā pieticīgākā, bet tomēr. Intelligentais jaunais cilvēks bija nule papusdienojis students. Klāt vēl tas apstāklis, ka viņš tikai pirms nedēļas bija izkļuvis no fukušu kārtas, bet korpoīrelīm krūmos vemt — vai tas bija labi?

Ar to tragēdiju virkne vēl nav galā. Priekšā, saņemiet dūšu, nāve stāv. Kaķis. Īsts sugas miskastmīks. Izbadējies pēc velna. Studentiņš vēl nebija pagājis malā, kad kaķis likās ar visām četrām iekšā. Saindējās, protams, bet pirms nāves drausmīgās vēdersāpēs paguva noskriet 50 kilometrus. Tad ar kādā Mārupītes līcī Aleksandra Čaka apdziedātās sugas runcis dzisa. Bet arī ar to tragēdiju virkne vēl nebeidzās! Vietā, kur nobeidzās kaķis, izauga lekna zāle. Govs zāli apēda. Ko dara ar zāli ēdušām govīm — to mēs visi, vismaz teorijas līmenī, zinām. Slauc, protams. Dabū pienu. Atkal maza tragēdija. Kur grūst? Ek, saimniece sakūla sviestu. Pārdeva. Nopirku. Apēdu. Nu krunka kalnus gāzt. Domāju — jānolaiž liekais tvaiks. Sen neviena latviešu tautai un tās kultūrai vajadzīga humoreska nav rakstīta. Apsēdos. Uzrakstīju. Bet arī ar to tragēdiju virkne vēl nebeidzās! Tu to izlasīsi. Ā, brāl! Un tā ir vislielākā tragēdija, jo skar tevi personīgi. Vienīgais, ko tu tagad varētu prātīgu izdarīt — iesmērēt to izlasīt vēl kādam. Vai tad tā nu būs, ka tu pēdējais paliksi? Nekad arī ne! Tā nebūs, tā nepaliksi!

Uldis Andersons

EKONOMIKAS ZINĀTNE VIENĀ TEIKUMĀ

- Jo lielāka peļņa, jo vieglāk to noslept.
- Cenas un nodokļi mainās reizē ar valdību.
- Apvienot neapvienojama — palielināt pensijas tieši proporcionāli deputātu algām.
- Kas vienam sit pa kabatu, otram varbūt krīt makā.
- Rokets un valdība savu panēms vienmēr.
- ~~Apvienot neapvienojama~~ — saprast valdības ekonomiskās politikas slēptos dzenuļus.
- Kur vienam dod, tur daudziem ņem.
- Labākais materiālās intereseības princips: no katra pēc viņa spējām, katram pēc viņa ienēmamā amata.
- Ja negribi, lai citi uzzina, kādu ēnu tu met — turies ēnā!
- Jūdasa grašus lieliski var konvertēt jebkurā valūtā.

DENACIONALIZĀCIJAS

VĒSTIS

Būs pasaules klase!

Tūtiņdreijās aktīvi turpinās ēku atdošana to likumīgajiem īpašniekiem. Savējo beidzot sagaidījis arī nams Upeslejas ielā 2, kur līdz šim bija rajona grāmatnīca, kas iedzīvotājus spēja iepazīstināt vienīgi ar pasaules klases literatūru. Nama jaunais īpašnieks O. Volfa kungs tur iecerējis atvērt labiekārtotu dzērienu veikalu "Pasaule", kur interesenti beidzot varēs iepazīties ar pasaules klases dzērieniem.

Namā jau pilnā sparā rit remonta darbi.

Māmiņām jākrāj naudiņa

Arī Tūtiņdreiju slimnīcas dzemdību nodaļai, kas jau pusgadsimtu aizvadījusi trīsdesmitajos gados celtajā un pēckara gados pārbūvētajā bijušajā viesnīcā, atradies īpašnieks.

Slimnīcas galvenais ārsts informēja, ka grūtniecēm turpmāk dzemdību nodaļā papildus medicīnas nodoklim būs jāapmaksā arī attiecīgs zemes nodokļa un īpašuma nodokļa procents, kā arī rēķins par uzturēšanos viesnīcā.

Apalā jubilejā

Uz trīsdesmit aizvadītajiem dzīves gadiem vakar atskatījās Tūtiņdreiju privatizācijas komisijas priekšsēdētāja O. Kalnapumpas kundze. Gaviļnieces apsveicēju pilnu sarakstu, sākot ar nākamo avīzes numuru, līdz gada beigām publicēs rajona laikraksts "Tūtiņdreiju Vēstis".

- Lūdzu, samaksājiet!
- Man ir mēnešbiļete!

IMANTS MELGAILIS

– Priekšniek! Vai es driestētu nu nedaudz korumpēties?! Teiksim – šitiek?!!

DZINTARS MELNIS

Slūžas ir valā

Nav noslēpums, ka Latvijā no katriem trim iedzīvotājiem vismaz četri ir kautrīgi milētāji un vēl kautrīgāki ģimenes dzejnieki. Taču TZA administrācija pat nenojauta, ka viens vienīgs Poētistu Konkursam piedāvātais dzejdarba paraugs:

Ķēzīšanās brīvā dabā

Kalpo valsts un tautas labā

atraisīs tautas radošās potences līdz kājai. Dzejas slūžas bija valā, un pār administrācijas galvām, iespējams, tēvu grēku dēļ, gāzās radošie šedevri ar un bez atskaņām, baltajā pantā, jambā, horejā, brīvajā un pat tauriņstilā kā grēku plūdi.

Taču administrācija arī vairs nav vakarējā. Pieaicinājusi talkā brīvprātīgos no zemessargu aprindām, administrācija drīz vien atsijāja graudus no pelavām, melnos aunus no baltajām avīm un nāca pie vienprātīga secinājuma: lai gan ne vainas nav rīdzinieka I. Jukāna, preilēnieša O. Rancāna un citu poētistu sacerējumiem, poētiskākais no poētiskākajiem uz redakcijas slēgšanas brīdi tomēr ir **Modris MINCENBERGS no Cēsīm**. Viņa ķēzīšanās limeni diez vai kāds vēl varēs sist pušu.

Lai M. Mincenberga kunga poētismus saglabātu nākamajām paaudzēm, administrācija, vienojoties ar Lasītāju Darbu Maratonkonkursa pastāvīgo dežūržūristu, nolēma šo dzejojumu par biedinājumu citiem lasītājiem ievietot Maratonkonkursa lappusēs lasītāju izvērtēšanai, kā arī attiecīgai honorēšanai pēc formulas: ikss santīmi par igrek rindiņām.

Un, kamēr dežūržūrists skaita M. Mincenberga sarakstītās rindiņas, TZA administrācija, nākot preti darbojaužu un visas pārējās bezalgas atvaļinājumā esošās tautas ierosinājumiem un draudzīgiem aicinājumiem, piedāvā visiem un katram vēl vienu poētiski ievirzītu, šoreiz —

Atskaņu Konkursu.

Dotas atskaņas:

KĀJA	KRŪTE	NAUDA
VĀJA	BRŪTE	BAUDA
MĀJA	TŪTE	JAUDA
RĀJA	HŪTE	AUDA

Konkursa dalībniekiem no šīm atskaņām jāizgatavo ne mazāk par trim jebkura dzejiska stila četrindēm un jāiesūta tās TZA administrācijai **līdz šā gada 15. oktobrim** (pasta zīmogs).

Katram gadījumam TZA administrācija brīdina: ikviens Atskaņu Konkursa dalībnieks, riskējot saņemt balvu Baltmetāla Zivtiņu, vienlaikus pretendē uz pirmās visnotaļ dzejiskās publikācijas iespējām Maratonkonkursā. Ar visām no tā izrietošām sekām un honorāriem. Kā tas jau ir noticis ar M. Mincenbergu.

Labu veiksmi!

Līnijvārdu mīklas atminējums

Līmeniski un tikai līmeniski:

1. Latī.
2. Tīrgot.
3. Otto.
4. Torte.
5. Teksasa.
6. Saeima.
7. Marlboro.
8. Royal.
9. Alpi.
10. Pica.
11. Caunāda.
12. Dadzis.
13. Istaba.
14. Banka.
15. Kaifo.
16. Forele.
17. Leiputrija.
18. Jahta.
19. Tango.
20. Golfu.
21. Furgoni.
22. Nimfa.
23. Fasāde.
24. Dekoltē.
25. Tēja.
26. Jaguāru.
27. Rulete.
28. Terasē.
29. Serenāde.
30. Desa.
31. Sadabūt.
32. Ūtrupe.
33. Persiki.
34. Kija.
35. Jaunkundze.
36. Zelta.
37. Takse.
38. Servīze.
39. Zelt.

ROTAĻLAUKUMS BĒRNIEM UN INTELIĢENCEI

Komersanti un inspektori

Spēle notiek divos etapos.

Pirmajā etapā spēlētāji, kolektīvi vienojoties, dodas komercbraucienā uz kaimiņzemes Lietuvas tirgiem.

Otrajam spēles etapam vispiemērotākais ir vietējais tirgus laukums. Spēles vadītājs sadala no kaimiņzemes atgriezušos divās nevienlīdzīgās daļās. Viens spēlētājs ir nodokļu inspektors, visi pārējie spēlētāji – komersanti. Pēc spēles vadītāja signāla spēles dalībnieki izklist pa tirgus laukumu un uzsāk darījumus.

Nodokļu inspektors, novērojis, kur kurais paliek un kurš ar ko nodarbojas, dodas ķert komersantu. Īpašu jautrību spēles gaitā izraisa inspektora spēja pierādīt komersanta rīcības nelikumību un piedzīt soda naudu vai pat konfiscēt preci bez akta sastādīšanas. Kā arī komersanta spējas pierādīt, ka viņš šeit iemaldījies nejauši, piesaucot par lieciniekiem visus tirgū esošos.

Ja inspektors pierāda savu taisnību, spēlētājs maksā ķilu, atdod inspektoram visu vēl nepārdoto preci un no tālākās spēles izstājas. Ja inspektors komersantam neko pierādīt nespēj, ķilu maksā viņš, tiek izvēlēts cits inspektors, un spēle turpinās tikmēr, kamēr realizēta visa no kaimiņzemes atvestā prece.

CĀĻUS SKAITA RUDENĪ

Pienācis rudens. Laiks, kad jāskaita cāļus pat tad, ja tie ir humora cāļi. Un žūrija, sekojot šim senču aicinājumam, aizvien biežāk klikšķina skaitīkļu kauliņus.

Bet klikšķinot jāsecina, ka, neraugoties uz dažiem trūkumiem, ir gūti vērtīgi panākumi. Bērnu dzimstība republikā samazinās, turpretim lasītāju garabērnu dzimstība aug augumā un drīz vien sasniegs 1913. gada (pēc komunistu rēķiniem) vai 1939. gada (pēc mūsdienu rēķiniem) līmeni, kad saule bija siltāka, debesis zilākas, bet nauda vērtīgāka un algas lielākas.

Lasītāju garabērni ir izauguši no autiņu un rūpuliņu vecuma. Pat vairāki! Tādi autori kā jumpravietis **Indulis Lapīšs**, rīdzinieki **Dārta Kripiņa** un **Gints Nolbergs**, kā arī citi nepieminētie ar saviem darbiem ir uzskatāmi apliecinājuši: Lasītāji var visul Gan abonēt "Dadzī" un šo "Dadzī" lasīt, gan rakstīt paši un uzrakstīto sūtīt redakcijai, lai nodrukātā un tipogrāfiski pavairotā veidā to izlasītu arī radi, draugi un pārējie nelabvēji.

Apspriežoties ar redakcijas rakstotājiem un administrējošiem ļaudīm, žūrija ar zināmu gandarījumu secina, ka, turpinoties šādi rakstot, lasītāju aktivitātei, žurnālam ir radušās patiesi reālas iespējas pāriet uz lasītāju pašapkalpošanos: paši lasa, paši raksta... Redakcija nodrošina vienīgi papīru un tipogrāfijas jaudas.

Diemžēl, lai pārietu uz pilnīgu pašapkalpošanos, nepieciešami arī karikatūru zīmētāji un ģeniālu karikatūru tēmu gudrotāji. Un te nu žūrija, liekot roku uz sirds, spiesta paškritiski atzīt savu vainu. Ja nav pietiekams pieprasījums, arī piedāvājums snauž lāča miegā.

Par laimi, šis nelielais, bet būtiskais trūkums ir viegli novēršams. Tālab, sākot jau ar šodien, žūrija svinīgi pasludina: mūsu paaudze ir ne tikvien lasītāju un rakstītāju, bet arī zīmētāju un karikatūru tēmu gudrotāju paaudze. Tālab, paplašinājusi savu loku ar talantīgiem un atzītiem karikatūristiem, žūrija uzstājīgi aicina:

Abonējiet! Lasiet! Rakstiet! Un, ja nedreb roka un sirds, — zīmējiet. Ja nesajūtat sevi zīmētāja dievišķo dzirksti, aprakstiet literāri, kādai jūsu iecerētajai karikatūrai jābūt, kas joraksta zem tās un kas — virs tās. Pārējo paveiks mākslinieki.

Skaidrības labad žūrija patur sev ekskluzīvas (kas tas ir?) tiesības ikvienu atsūtīto zīmējumu, kas mākslinieciski tehnisku vai tehniski māksliniecisku iemeslu dēļ neatbilst žurnāla iekārtotāju prasībām, izmantot kā karikatūras tēmu. Protams, skalā balsi piesakot tēmas autoru un izmaksājot attiecīgo honorāru.

Tālab, šodien publicējot rakstotās lasītājas (bet varbūt jau — lasošās rakstītājas) Dārtas Kripiņas garabērnu, kā arī debitantu — TZA Poētistu Konkursa laureāta kandidāta cēsinieka **Modra Mincenberga** un pat redakcijai nezināma XX gs. jaunā autora sacerējumus, žūrija atkārtoti paziņo:

Dāmas un kungi! Jaunkundzes un citādi domājošie! Skolēni un bērnodarzu audzēkņi! Paplašinātais Lasītāju Literāri Mākslinieciskais Maratonkonkurss un mākslinieciski paplašinātā žūrija jūs jau gaida!

Uz saredzēšanas, salasīšanas, sazimēšanas!

ĶĒZĪŠANĀS

Daudzi gudrie tagad manās
Turp, kur sākas ĶĒZĪŠANĀS.
Jo, kur dubļains ūdens plūst,
Daži labus lomus gūst.

Visiem atļauts valstī BRĪVĀ
Piedalīties cīņā sīvā,
- Kuram spēka vairāk būs,
Tas par deputātu kļūs.

Kas par prieku brīvā DABĀ
Rauties sava maka labā!
Štrunts par to, ka neaug zāle,
Baltos dūmos tinas tāle!

Lai tie citi acis bola,
KALPO tiem, kas vairāk solā!
Tiks pa grasim šim un tam,
Bet visvairāk - līdējam...

VALSTS ir vispār lieta laba,
Ja tai miermīlīga daba.
Bet, ja nelauj makā bāzt, —
Tādu valsti vajag gāzt!

Daudzi klie dz, ka mūsu TAUTA
Esot visos vējos rauta.
Kā lai viņi mājās brauc,
Ja mums nav, kas viņus sauc?

Tāpēc mīlā miera LABĀ
Mums it visiem jāizdabā.
Bet, ja valdību kāds ries,
Tam kā Staburadzei ies...

Modris Mincenbergs,
Cēsis

Dežūržūrists **Žanis Ezītis**

REKLĀMA UN PAŠREKLĀMA

Cilvēku sejas ir tik neatšifrējamas! Nekad nezini, ko tas vai tā par sevi domā, kas tam vai tai aiz ādas. It īpaši, ja vēl mugurā necaurredzams lāčādas kažoks.

Mēdz teikt — uz pieres nekas neesot rakstīts.

Bet vajadzētu!

Mode jau sākusi dot savu praktisko ieguldījumu šajā jomā. Un pareizi dara. Uz pieres jau sāk rakstīt. Uz krūtežas arī. Uz mugurpuses tai skaitā. Sešgadīgs puika, piemēram, savā micītē ir ieadījis — “Bandy is fun”... Kas angļu mēli nesaprot, lai domā, ka tā ir brandvīna reklāma.

Pilnsalda dāma tramvajā iekāpj ar micīti, uz kuras ieadīts “SKI CUP”. Skaugēs lai lasa, ka dāma ir slēpošanas kausa ieguvēja. Kur vēl labāku reklāmu!

Latvijas latviešu amerikāņi savās micītēs var ieadīt “money, money, money”, “must be funny” vai “in the rich man's world”.

Lai lasa Latvijas latviešu latvieši un nobirdina pa asarai.

Brandvinismu pie mums ārstē. Pipēšanu arī. Slimīgu amerikānismu pat valodas inspektori vēl ne. Bet vajadzētu! Kāpjot tramvajā, uzmauciet galvā micīti, uz kuras skaidrā latviešu valodā rakstīts — “Pasažieris”. Kontrolieri sveicinās pa gabalu un pat klāt nenāks. Kafējnicā apsēstieties ar cepurīti — “Revidents”. Oficiants pienāks nekavējoties. Uz pirkstgaliem.

Reklāmcepurītes ar visiem saprotamiem tekstiem ir nenoliedzami vajadzīgas. Kaut vai demogrāfiskā sprādziena veicināšanai. Šim nolūkam varētu laist pārdošanā cepurītes “Grietiņa” un “Fausts”, “Šeherezade” un “Šahriars”.

Varētu laist pārdošanā arī cepurītes ar uzrakstiem “Vientuļš vīrietis” vai “Vientuļa sieviete”. Cilvēki iztiktu bez liekiem izdevumiem, sludinot par savu vientuļību avīzēs un reklāmas izdevumos.

Vienīgi tas vai tie, kam vienalga, ko ļaudis par viņiem domā, var dzīvot tālāk, kā dzīvojuši. Neatšifrējami. Tāds, protams, izies uz ielas ar “adidas”.

Pašreklāma ir nepieciešama pat dabai. Āgenskalna priedēm, piemēram. Pēdējais laiks priežu galotnēm uzmaukt micītes ar uzrakstu “Āgenskalna priede”. Šo sugu taču nepazīst pat tādi augsti mācīti vīri kā Silavas zinātnieki. Tieši šī iemesla dēļ Āgenskalna priedes līdz šim vēl nav ierakstītas Sarkanajā grāmatā. Tās nav iekārojis neviens biznesmenis. Tās vēl nav pat konkurētspējīgas pasaules tirgū. Nav nolaistas no kājām un eksportētas uz citām lielvalstīm.

Tāpēc, ja jūs domājat, ka pašreklāma ir blēņas, jūs dziļi aļojaties. Uz kuru veikalu jūs iesit labprātāk? Uz to, kur tirgo raganas, jebšu uz to, kur aiz letes stāv simpātiskas un pat debešķīgas būtnes? Bez komentāriem, vai nav tiesa? Bet, ja debešķīgajām būtnēm turklāt izsniegtu micītes ar attiecīgiem uzrakstiem, visas raganiskās bodes taču nāktos klapēt ciet pircēju trūkuma dēļ.

Nē, sakiet, ko gribat, bet pašreklāma būtu milzīgs spēks.

Protams, ja rastos kāds, kas to attiecīgi virzītu un organizētu. Bez šaubām — valsts nevis svešās, mums nepieņemamās valodās.

*Dārta Kripatiņa,
Rīgā*

Pārdomas par ekonomisko augšupeju

Sociālisma laikos ekonomika gāja uz leju.

Kāpēc?

Tāpēc, ka komunisti ierobežoja darbīgu cilvēku iniciatīvu un neļāva nopelnīt tiem, kas gribēja un varēja. Valdība paklausīgi pildīja komunistu norādījumus.

Atmodas laika ekonomika vēl straujāk gāja uz leju.

Kāpēc?

Tāpēc, ka pēc komunistu padzīšanas varas grožus pārņēma skolotāji, mākslinieki, dakteri un viduvēji inženieri, kurus pat partijniekos neņēma viņu bezperspektivitātes dēļ. Uz tautas sajūsmas viņa tikuši valdības spicē, viņi ļaudāja vienīgi putināt valsti, piesedzot savu darbību ar nacionālā patriotisma lozungiem. No ekonomiskajiem lozungiem viņiem bija zināms viens vienīgs — Brežņeva izvīrtāis: “Ekonomikai jābūt ekonomiskai”. Tā arī noekonomēja valsti ar milzīgiem ārvalstu parādiem, kas tautai agri vai vēlū vienalga būs jāmaksā.

Saeimas atdzimšanas laikā ekonomika vēl aizvien turpināja iet uz leju.

Kāpēc?

Tāpēc, ka to vadīja dažādu ceļu gājēji, kuriem, tāpat kā viņu priekšgājējiem, par ekonomiku nebija nekādas sajēgas. Taču mēle ikvienam bija savā vietā un nacionāli patriotiskie lozungi arī. Katram atsevišķam ceļa gājējam it kā bija taisnība. Bet, kad visas taisnības salika kopā, — čiks vien iznāca.

Tādējādi, ja turpmāk kāds gribēs uzņemties valsts vadīšanu, nepieciešams sekojošais:

1. Valdības sastādīšana jāuztic tikai premjeram nevis dažādu ceļu un neceļu gājējiem. Un nekādiem saeimistiem tur nav jājaucas iekšā.

2. Valdībai sava valdīšana jāorganizē tā, lai valdība netraucētu ekonomiskās likumsakarības un ekonomiskās likumsakarības savukārt netraucētu valdību. Visveiksmīgāk to var panākt, netraucējot cilvēkiem strādāt, pelnīt un nopelnīt.

3. Valdībai īsā laikā jāizstrādā imunitāte pret visa veida iekšzemju un ārzemju konsultantiem, ekspertiem, padomdevējiem, labvēļiem, kritizētājiem un radikāļiem.

4. Presei tās labvēlības iegūšanai laiku pa laikam jāpiespiež dažī skandalozākie faktiņi par neizdarībām valstī. Visizdevīgāk piesviest faktiņus par Saeimas deputātu pieņemtajiem absolūti nekompetentajiem un valsti katastrofai pretī virzošajiem lēmumiem.

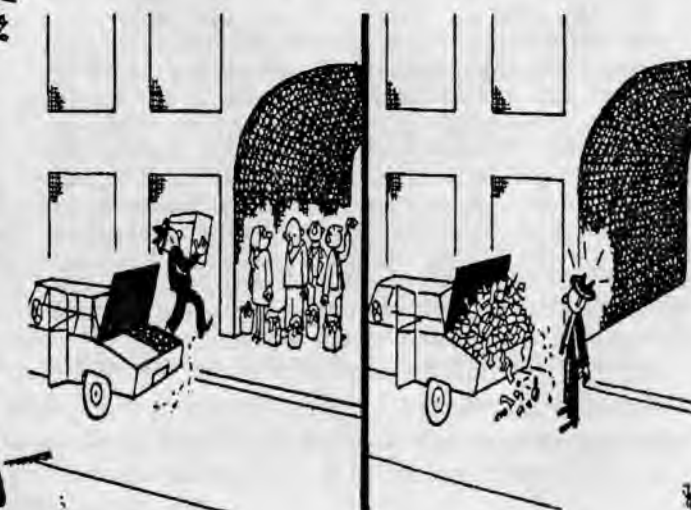
5. Savlaicīgi vajag pamanīt pārlieku pārgudrus valdības locekļus un ātrāk tikt no tiem vajā. Īpaši uzmanīgiem jābūt ar dažāda veida zinātniekiem un augstskolu pasniedzējiem.

6. Un visbeidzot! Pirms pieņemt jebkuru galīgu lēmumu, konsultējieties ar miesīgo sievu. Tiem sieviešiem uz politiku ir tikpat laba jušana kā dzinējsunim uz medījumu.

Nezināms XX gs. autors,

Rīgā

Imants Melgailis

Uz priekšu, tevu zemes meitas!

Latviešu jaunekļi, kā vienmēr, ir morāli bankrotējuši — viņi labprātāk uz ielu stūriem uzmācas autobraucējiem ar jaunākajiem "Dienas Biznesa" numuriem nekā dien Latvijas nacionālajos bruņotajos spēkos. Daži pat esot dezertējuši un viņus tagad meklē policija. Tā sakot — apziņa, ka tu sargā savu mazo brīvo Latviju, nav ne par santīmu vērtīgāka par riebumu, ar kādu latviešu zēni agrāk sargāja sesto daļu zemeslodes.

Kā vienmēr, kad uz spēles tiek likta Latvijas nākotne, atbilstība jāuzņemas sievietēm, jo vīrieši ir pārāk nodarbināti, braucot uz Minsteri pēc automašīnu lūžņiem vai dzenot uti uz Jelgavu. Daži manīti arī dižajamies ap "Tuborga" alus kioskiem.

Lai aizpildītu radušos robu aizsardzības sistēmā, dienestam Latvijas bruņotajos spēkos tiek uzaicinātas jaunavas, kas nebaidās no modernas tehnikas. Tā, piemēram, jūras kara spēkos mūsu meitenes varēs apgūt humānās palīdzības veidā saņemtos vērdēļus, zemūdens zvejas harpūnas, akvalangus (1889. gada modelis). Savu ieguldījumu valsts aizsardzības spēku stiprināšanā devušas ne tikai ārzemju delegācijas, bet arī vietējie tautas daiļamata meistari, kas izgatavojuši žebērklus, cūkas pūšļu plostus un vienkočus, tāpēc līdztekus dienestam armijā mūsu tautu meitas varēs apgūt arī latvisko dzīves dziņu.

Robežu apsardzībai tiek aicinātas sportistes, kas

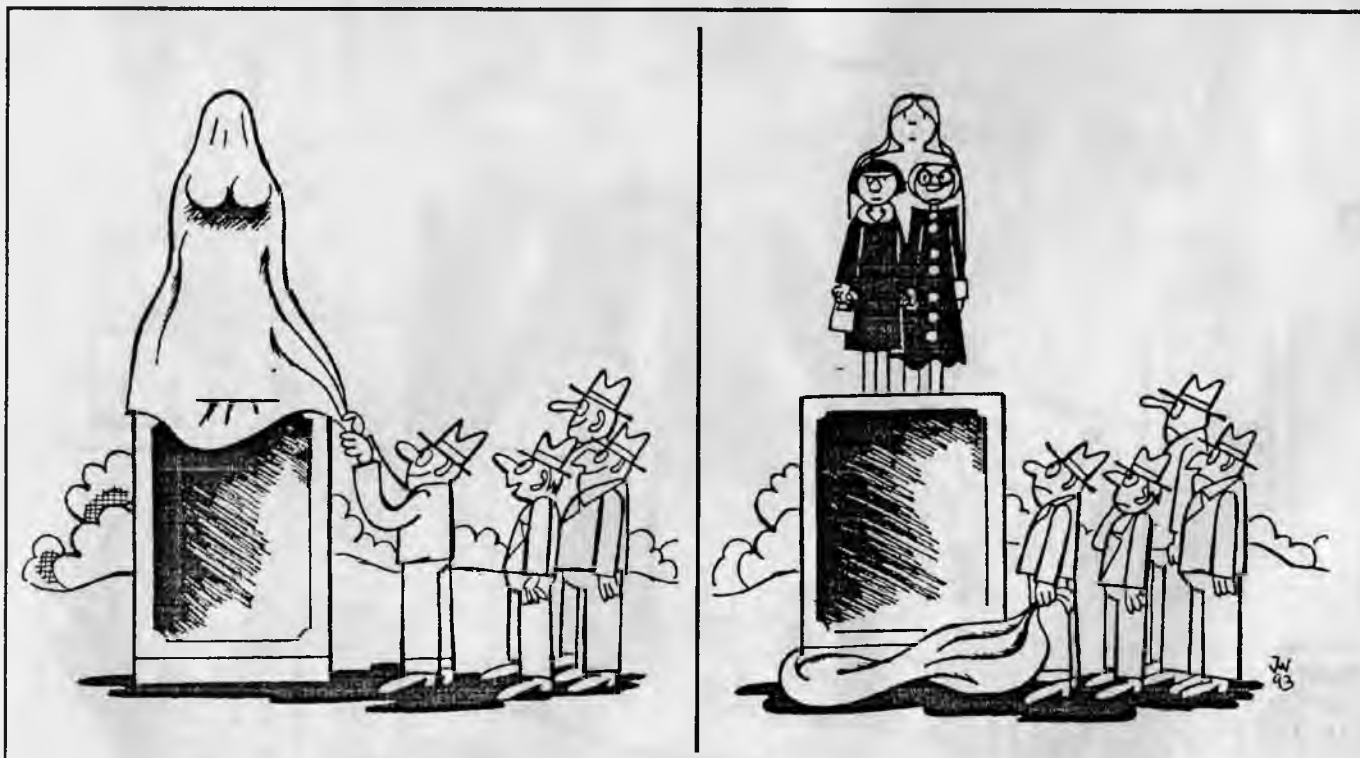
prot noturēties zirga mugurā un uz velosipēda. Īpaši mīli ir gaidītas orientieristes, jo robežu atrast brīžam nav nemaz tik viegli.

Drosules, kuras nebaida tukšums apakšā (to jūs varat pārbaudīt Lunaparkā vai panorāmas ritenī), tiek aicinātas uzņemties Latvijas sargāšanu no augšas. Viņas gaida deltaplāni un viena pirms kara "Vefā" ražota lidmašīna, kuru kāds patriots vairāk nekā 50 gadus glabājis apraktu tirumā, maskēšanās nolūkā vīrsū sējot gan kukurūzu, gan topinamburu, gan rapsi.

Ārzemju militāro delegāciju uzņemšanai tiek organizēts sieviešu pūtēju orķestris un kara varietē — šis fakts sevišķi var iepriecināt horeogrāfijas skolas un mūzikas akadēmijas absolventes, jo operteātra remontam gals vēl nav saskatāms.

Mīļās meitenes! Atstāsim pušķiem viņu tiesu — dzert, kauties, šaudīties, spert vienam otru gaisā mafiju karos, plūkties parlamenta un partiju tribīnēs. Ņemsim Latvijas likteni savās rokās!

Zuzanna Zilīte

IMANTS MELGAILIS

ZĀRKUS PĒRCIET TIKAI PIE MUMS!

Uz ielas apstājās līkrati, un, kā vienmēr, smaidoša un omulīga, salonā iespurdza Anna.

— Mīļā, kas noticis? Vai kāds bagāts tuvinieks miris? — piesardzīgi jautāja Annai, jo viņas dzīvespriecīgais izskats neharmonēja ar drūmo satiksmes līdzekli pie durvīm. Ja tas vēl būtu tukšs, varētu padomāt, ka Anna aptinusi ap pirkstu melnā vāga šoferi, lai ietaupītu braukšanas talonus, bet pa logu skaidri varēja redzēt, ka mašīnā bija arī krava.

— Nekas īpašs. Manam draugam izmaksāja algu.

— Nu un tad? Vai viņš par to bija tik pārsteigts, ka atdeva galus?

— Nē, ko tu! Tiesa, algu viņš savā fabrikā nebija redzējis kopš gada sākuma, bet nu viss ir okei! Turpmāk saņemams regulāri — katru mēnesi pa zārkam.

— Anna, vai tu vienu reizi vari runāt prātīgi? Pa kādam zārkam?

— Nu, redzi! Tas fabriķis, kur viņš strādā, taisa mēbeles un arī blakus produkciju — zārkus. Mēbeles ir dārgas un sliktas. Izskata pēc skaidu plātnei uzlīmēts papīrs ar koksnes zīmējumu. Pēc pāris mēnešiem izdrūp atslēgas, izbirst eņģes un mēbele vairs nav labojama. Šitā brāķa viņiem ir pilnas noliktavas. Nevienš vairs negrib pirkt. Bet, ja nevar pārdot, nav ko maksāt personālam algas. Labi tādai "Aurorai" — iedod strādniecēm kuli ar zeķēm, lai andelē uz ielas stūra. Vai birstu fabrikai. Karstā ūdens nav, visi apaug ar netūrumiem, tos bez kārtīga zirgu skrāpja nost nedabūsi. Bet ko lai dara, ja tev reizi pusgadā darba algā izsniedz vienu šķību skapi? Ja gribi algu katru mēnesi, vari saņemt pa daļām — vienreiz skapja durvis, otrreiz — kājas. Tad pie lietas ķērās strādnieku arodkomiteja un piespieda vadību algu maksāt vismaz ejošā precē — zārkos. Iznāk tieši pa zārkam

IMANTS MELGAILIS

mēnesī. Tad nu, mīļā, mūsu salonā reizi mēnesī būs nopērkams zārks. Varam sākt izsludināt iepriekšēju pierakstīšanos.

— Ej nu, — es šaubījos. — Mēs, tā sakot, vairāk nodarbojamies ar individuāliem mākslinieciskajiem pakalpojumiem nevis ar fabrikas masu produkciju.

— Kas tad saka, ka tā būs masu produkcija? Viss būs atbilstoši pasūtītāja vēlmēm. Varam zārku nokrāsot svītrainu. Vai pumpainu, kā tajā dziesmiņā "melns zārks ar baltām pumpām". Pumpas šosezon vēl joprojām modē. Varam apgleznot ar mākonīšiem, ar margrietīņām. Vai ar sniegpārslīņām, atbilstoši sezonai. Galvenais — savlaicīgi pasūtīt. Šitais, kas aiz durvīm, man pasūtīts uz Ziemassvētkiem. Ar eņģelišiem uz sāniem un Jēzusbērniņu uz vāka.

— Jēziņ! — es nodvesos.

— Neuztraucies! Ne jau mironim. Viens dulns jaunbagātnieks iecerējis tajā salikt dāvanas saviem draugiem un pēc viesībām ciemiņus izvadāt pa mājām.

Nu, pret zārku kā tādu man vairs nebija iebildumu. Nāciet, aplūkojiet, pasūtiet! Eleganti zārki visiem dzīves gadījumiem — tikai salonā "O, Zuzanna!"

Zuzanna Zīlīte

Ko sēsi, to pļausi

Izdomājiet, kā ar saviem darbiniekiem natūrā varētu norēķināties:

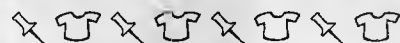
- I un II Meža kapi,
- Sērskābes rūpnīca,
- Dzemdību nams,
- Getliņu izgāztuve,
- Valsts banka,
- Rīgas vagonu fabrika,
- Asfaltbetona rūpnīca,
- Žurnālu un avižu redakcijas.

No kukaiņu dzīves

Uzzinājusi, ka alga tiks izmaksāta saražotajā produkcijā, simtkājiņā, kurai ir liela ģimene, ar skubu iestājās darbā apavu fabrikā.

Paziņojums

Ķimiskā tīrītava "Šmulis" par samaitātiem vai pazaudētiem tīrīšanā nodotajiem apģērbiem neatbild un pretenzijas nepieņem.

P. S. Aicinām darbā strādnieces.

Alga natūrā, galvenokārt — importa.

Cik čekistu ir Lambūrijas parlamentā?

**Ziņo mūsu korespondents
no Lambūrijas galvaspilsētas
Traidirimdirādijas.**

Lambūrijas nesenā pagātne ir ļoti līdzīga Latvijas Republikas pagātnei. Lambūrijā nekad nav darbojusies asiņainā čeka, taču ne mazāk neganti ir rosījušies tās māsā — visvarenā ICS — Internacionālā Cilvēkēdāju Sekta. Tās locekļi arestēja pilnīgi nevainīgus cilvēkus, spundēja cietumos un beigu beigās — apēda. Tagad, protams, ICS ir likvidēta. Vairums tās biedru aizbēdzis uz ārzemēm, daļa ir saņēmusi pelnīto sodu, bet daļa ir iefiltrējies brīvās Lambūrijas augstākās varas orgānos un, labi nomaskējusies, turpina savu graužošo darbību. Caurskatot ICS arhīva piecus visslepenākos koferus, brīvās Lambūrijas drošības dienesta darbinieki ir nākuši pie slēdziena, ka pieci bijušie cilvēkēdāji iekļuvuši valsts augstākajā likumdošanas orgānā.

Šis skandalozais gadījums šajās dienās tika izskatīts Lambūrijas parlamentā. Ārkārtējo sēdi atklāja pats augstākā likumdošanas orgāna spikers.

— Kungil! — viņš teica. — Manā rīcībā ir neapgāžami fakti, ka mūsu visnotaļ godīgajā parlamentā ar viltu ir ielavījušies vecās varas visnegantākie elementi. Proti — veseli pieci ICS locekļi, kas savā laikā ir terorizējuši, bēdējuši un slaktējuši toreiz nebrīvās Lambūrijas nevainīgos pilsoņus. Es, protams, tūlīt varētu nosaukt šo viltus deputātu vārdus un palūgt viņus atstāt zāli. Taču, ņemot vērā apstākli, ka mūsu ārkārtējo sēdi translē televīzija un radio, bet pie parlamenta ēkas ir sapulcējušās ievērojamas piketētāju un demonstrantu masas, es no tāda soļa atturēšos.

Kungi deputāti, būsim kulturāli! Rīkosimies, kā tas būtu jādara civilizētās valstīs! Es tagad izsludināšu pārtraukumu. Pašlaik mēs te esam simt deputāti. Ceru, ka tie pieci tautas kalpi, kas, pēc mūsu ziņām, ir darbojušies ICS, būs tik godīgi un parlamenta zālē vairs neatgriezīsies. Sēde atsāks savu darbu pēc stundas.

Diemžēl Lambūrijas parlamenta ārkārtējā sēde nefurpināja savu darbu — nebija kvoruma. Kad pēc pārtraukuma augstākā likumdošanas orgāna locekļi sanāca kopā, izrādījās, ka zālē ir nevis 95 cilvēki, kā pēc spikera rīcībā esošās informācijas vajadzētu būt, bet gan tikai 47 deputāti...

UĢIS MEŽAVILKS

Jāzeps Juzefs

Interesanta dzīve

Nesen mūs aptaujāja. Tātad — par ko mēs — par pagātni vai tagadni? Par tagadni un nākotni! — atbilde bija noteikta. — Nu, un tad, ja agrāk tā manta maksāja četri, bet šobrīd — četrus simtus?

Vēlāk no presē lasītā uzzinājam, ka vairums tautas (to skaitā arī mēs) sadedzinājuši tiltus. Un ka ne mazums to dedzinātāju sevi uzskata par centrīstiem.

Bet kālab par pagātni želaboties? Vai bez gulēšanas rāvāmies? Miega taču netrūka. Gan darbā, gan sapulcēs! Jo bija garlaicīgi: strādā vai stiep gumiju — vienalga saņemsi, sēdēsi vai nēsēdēsi — vienalga, kas nospriests, tiks nolēmts. Jo caurmēra alga no augšas jau "nolaista", sapulces papīriši "uz centru" jau izsūtīti.

Kaut gan arī tolaik bija šādas nianšes. Piemēram, no brālīgajām republikām nedēļu pēc algas un avansa nepienāca komplektojošās detaļas. Varēja mierīgi čučēt. Toties citu nedēļu — normali, visi garlaikojas.

Bet tagad? Nesalīdzināmi interesantāk. Ej pa ielu un mini — uzbruks vai neuzbruks? Nakti — aplaupis vai neaplaupis? Un kā to visu presē aprakstīs, kādus secinājumus izdarīs žurnālisti?

Arī strādāt aizvien interesantāk. Lūk, pienāk meistars. Vai nu par bezalgas atvaļinājumu vai par atlaišanu pavēstis? Klausies laika ziņas — aizies vasara, mīnus pieci... un visas domas jau par pavasari!...

Bet skaitļotājs mūsu galvā nemitīgi lēš: vai spēs samaksāt par desu, presi, gāzi, dzīvokli, vai neatslēgs tālruni? Nodod, Dievs, televizors nosvils — kā salabot?

Tikai cenas arvien lēc augšup, un vieni un tie paši jautājumi mājā skaitļotāja tukšgaitā...

Tomēr kāds sabris, vieninieks, savu stāvokli ir izpratis:

— Agrāk, gadījās, papriecāties ar kādu sievišķi un aizmirsti, bet nu aizvien atceries un gudro — vai pēc pusgada pielips kāds AIDS vai ne...

Nepārprotiet mani — uz pagāni tilti ir nodedzināti, pārsvitroti. Atkal jāatgriežas pie cerības...

Žilvins Skačkausks

PIEREDZES APMAIŅA UN KUCĪTE

Tā nu tas ir, skaistā un derīgā komandējumos braukšanas tradīcija pašreiz iet bojā. Tātad žurnālisti vairs nevar apmainīties ar pieredzi, tātad viņiem jāsež mucā un jālūr uz pasauli pa spundes caurumu. Tas taču ir traģiski!

Ko mēs, veci, bez pieredzes apmaiņas zinātu, piemēram, par čaču? Neko mēs nezinātu! Bet sešdesmit sestajā gadā uz "Dadža" redakciju atbrauca pieredzes apmaiņas komandējumā trīs gruzīnu kolēģi ar čemodāniņu. Čemodāniņš visas neskaidrības par čaču izgaissināja jau pirmajā vakarā. Mēs sapratām, ka čača nebūt nav Jerga, tas ir cilādens dzēriens, ko kādreiz cienījusi slavenā Gruzijas cariene Tamāra. Tā pati, kam bijis jocīgais paradums likt, lai viņas pielūdzējiem vēlāk nogriež galvas un iemet Arāgvā, kas strauji plūdusi gar pils logiem. Kad pieredzes apmaiņa bija beigusies, gruzīnu kolēģi savukārt uzaicināja mūs uz Gruziju, taču katram braucējam vajagot komandēt līdzīvus ķērājus. Pie viņiem esot svēta tradīcija pieredzes apmaiņā atbraukušajam pasniegt ar sudrabu apkaltu tūra ragu. Tūri, zināt, ir tādi lopīņi ar bīstami lieliem ragiem, kuros var ieliet pāris litrus brīnišķa dzēriena. Tam, kam ragu pasniedz, tas stāvus jāizdzer līdz pēdējai lāsītei, jo tā esot pieņemts. Kad raga tukšošana tuvojas noslēgumam, pieredzes apmaiņā atbraukušais sāk grīloties un gāžas vēkšpēdus. Lūk, tāpēc ir nepieciešami divi ķērāji, kas krītošo saķer un nogulda zālītē, lai viņš paskatās debesīs, cik čēli tur riņķo brīvie kalnu ērgļi.

Septiņdesmito gadu sākumā pie mums parādījās Kubas rums garenās pudelēs ar uzrakstu "Havanna Club". Un kā mēs to dzērām? Kauns atcerēties, mēs to ielējām tējenēs un — šļidirks! Tikai pēc tam, kad pieredzes apmaiņas komandējumā bija atbraucis melnūscains Kubas satīrītis, mēs uzzinājām, ka esam rikojušies pilnīgi nepareizi. Rums vispirms jāatšķaida ar apelsīnu sulu attiecībā viens pret divi, pēc tam jāpieceļas kājās, jākliež: "Revolūcija vai nāve!" un tikai tad to var ievadīt organismā.

Savukārt pieredzi, kā pareizi jācep šašliks, mums nodeva pravieša Muhameda pēcnācējs. Nē, tā nav muldēšana, no Azerbaidžānas uz pieredzes apmaiņu bija atkomandēts ļoti simpātisks biedrs, kuru vec, vec, un tā tālāk tētiņš ir pats Muhameds. Par to nevar būt šaubu, jo parasts mirstīgais tik dievišķu šašliku nespētu izcept. Bet kāda bija mūsu pateicība? Mēs Muhameda pēcteci pazudinājām! Lieta tā, ka viņu paradīzē pie hūrījām nonāk tikai tie, kas savā dzīvē nav pieskārušies tūkstoškārt nolādētajam alkoholam. Un mēs ar jaunu nolūku pēcteča priekšā nolikām kristāldzidru, norasojušu trauciņul! Nu, pieskarsies vai nepieskarsies? Viņš pieskārsās...

Jaukākais tomēr bija tas, ka pieredzes apmaiņa nāca par labu ne vien cilvēkiem, bet arī mīļajiem dzīvnieciņiem tika savs prieciņš. Pirms sešiem gadiem mūsu redakcijā iera-

dās no Ukrainas komandējumā atbraukusi kolēģe. Pieredzes apmaiņā, protams. Taču par patīkamo apciemojumu mēs varējām teikt paldies viņas hiperšvancera sugas kucītei, kurai Ukrainā nebija atbilstoša kavaliera. Toties Rīgā tāds hiperšvancerītis bija, un, pateicoties šim apstāklim, pieredzes apmaiņa beidzās ļoti sekmīgi.

Tagad skaistā komandējumos braukšanas tradīcija ir pagalam, un īpaši smagi no tā cieš jaunie žurnālisti. Par čaču, piemēram, viņi nekad netiks skaidrībā, rumu dzers nepareizi, nezinās, kā garšo šašliks, ko cepis pravieša Muhameda pēcnācējs, un, ja kādam no viņiem būs kucīte, kam Rīgā nevarēs atrast atbilstošu kavalieri, nabaga dzīvnieciņš paliks par vecmeitu jeb, precīzāk izsakoties, par veckuci. Tas ir skumji, ļoti skumji.

Kā pret to cīnīties, mēs nezinām. Un nezinām tāpēc, ka pieredzes apmaiņas vairs nav!

DZINTARS MELNIS

Andrejs Skailis

Kas gan viss nenotiek

—Mums ākstu nevajag, viens jau te ir... «Rohač», Bratislava

— Jūs, kundze, esat atbraukusi pakal savam vīram? Viņš vēl pie mums nav bijis.

«Pourquoi Pas», Brisele

Lai gan Manuels Frešku nodūra savu brāli, tēvoci un vec-tētiņu, Kastapedas (Portugālē) tiesa atrada par iespēja-mu izrādīt īpaši humānu attieksmi. Tā kā Frešku bija rīkojies “stiprā alkohola reibumā”, viņam piesprieda tikai piecus gadus. Ne jau sēdēt cietumā, bet nelietot alkoholiskos dzērienus.

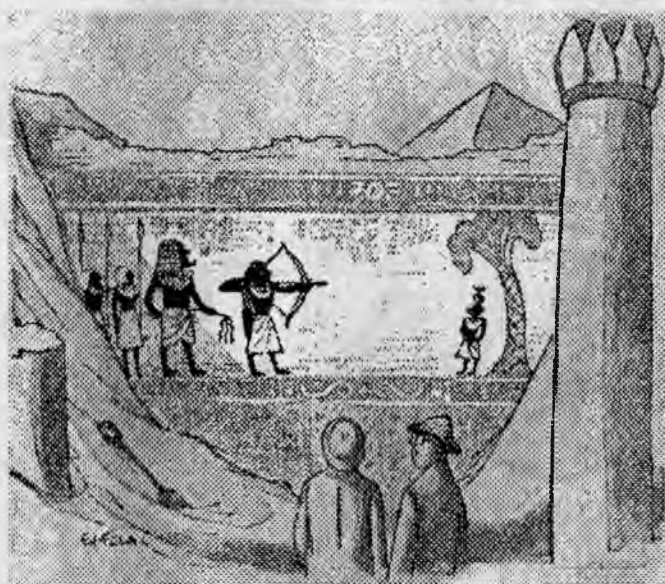
Pirms trim gadiem Sofijā (Bulgārijā) ne visai svinīgos apstākļos, toties ar lielu tautas masu pacēlumu no Mauzoleja tika aizvākta Georgija Dimitrova mūmija. Pamestais Mauzolejs tagad tiek izmantots kā bezmaksas tualete un netrūkst cilvēku, kas šajā eksotiskajā telpā vēlētos paviesoties.

— Sapratu! Jūs atkal vēlaties algas pielikumu...

«Karuzela», Lodza

Fultonā cietumā (Anglijā) iemītnieki nevarēja no-valdīt asaras, kad sargi izlēja kanalizācijā gandrīz 300 litrus kandžas, ko ieslodzītie ar lielām pūlēm slepenībā pa-ši bija izdzinuši. Par izejvielām šim dzērienam bija izman-toti cietuma bufetē pirktie augļi un virtuvē zagts raugs.

— Nedomāju, ka šveicieši būs sajūsmā par mūsu atklāju-mu.

«The New Yorker», Ņujorka

pasaulē

— Vai tev prāts, manā brīvdienā!?

«Karuzela», Lodza

Kā iztērēt miljardu dolāru? Reitera aģentūra rekomendē vairākus veidus, bet viens no tiem varētu būt šāds.

Uz gadu noīrēt Ņujorkas viesnīcu "Plaza", iemitināt tajā 804 labus draugus un katru vakaru viņus pacienāt ar mārciņu melno ikrus un pudeli 1982. gada ražas šampanieša "Perignon".

— Pēc trīsdesmit piecu gadu laulības atzīsties: vai es tev biju seksuālas vai platoniskas mīlestības objekts?

«The New Yorker», Ņujorka

Viss ir relatīvs

Mariušs Kvjatkovskis,
poļu humorists

Kas tas par priekšnieku, kam nav sava viedokļa par padotajiem. Taču arī ierindas darbinieki nav pelēka masa, viņi tāpat par savu šefu mēdz šo to domāt. Un, jāpiebilst, nekas nepaslid garām viņu vērīgajiem skatieniem. Ja šefs, piemēram, ierodas darbā precīzi laikā, viņi saka:

— Grib par mums paņirgāties.

Kad šefs nav ieradies darbā precīzi laikā:

— Viņš jau to var atļauties.

Kad šefs pajautā, kā klājas:

— Visur bāž savu degunu.

Kad nejautā, kā klājas:

— Viņam trūkst cilvēciskas iejūtības.

Kad šefs grib zināt savu darbinieku domas:

— Viņam nav pašam sava viedokļa.

Kad neko nejautā:

— Domā, ka pats ir pasaules gudrais!

Kad šefs ātri risina jautājumu:

— Strebj karstu!

Kad šefs jautājumu risina bez steigas:

— Tam nu gan ir kājminamā domāšana!

Kad šefs grib apiet kādu novecojušu priekšrakstu:

— Tam jau likumi neeksistē!

Kad stingri ievēro priekšrakstu:

— Vecais birokrāts!

Kad šefs izmet kādu asprātīgu teicienu:

— Veci, stulbi joki...

Ja nekad nejoko:

— Sausiņš!

Kad šefs uzklausā savu darbinieku padomus:

— Bez mums viņš būtu pagalam!

Kad neuzklausā padomus:

— Pašpārliecināts muļķis.

Kad šefs ir draudzīgs:

— Grib mums pielīst.

Kad distancējas:

— Uzpūtīgs tītars.

Kad kolektīva darbs ir devis rezultātus:

— Galu galā visu paveicām mēs!

Kad rezultātu nav:

— Ko var gribēt ar tādu vadītāju?!

(Sākums 16. numurā)

\$11. Firmas izstrādājumi

Visu zemju jaundzimušie zina, kas ir "koka-kola", "adidas", "viskijs". Mums tādu līmeni nekad nesasnēgt, bet ārējo izskatu, formu un etiķetes samēstarot nav grūti. Tad kālab gan nepalutināt savus līdzpilsonus?

Centieties, lai no ārpusē prece būtu līdzīga. Visi uzraksti nekrieviski. Centieties nepieleist drukas kļūdas. Tauta tagad burtus pazīst! Ja "Adidas", tad lai būtu "Adidas"! Un drākleļiet "levistrausus", "ribokus", pildiet pudeles ar etiķetēm "napoleoni", "viskiji", "smirnovi" un citām.

Vienreizējās lietošanas šļirces vēl nespējam pievārot, bet vienreizējās bikses un apavus — elementāri! Dzērienus, kurus, reizi mūžā iedzerot, otreiz par jums iedzers radi un tuvinieki, — tādu produkciju mēs spējam ražot.

Pirmkārt, jūs nopelnīsiet traku naudu. Otrkārt, jūsu izstrādājums var patrāpīties acīs kādam ārzemniekam. Ar savu stulbumu viņš varbūt to pat nopirks! Tad nu bēdžot viņu presē sāksies skandāls: "Raug, šitās "adīdenes" un "viskiji" neatbilst standartiem!" Bet tur pie viņiem uz to stingri skatās! Milku likumi! Kamēr tiks skaidrībā, firmām izpūtēšana garantēta!

Ir divi ceļi eļņā par pasaules tirgu: vai nu apliecināt sevi, vai sašmucēt citus. Otrais ceļš ir īsāks un drošāks.

\$12. Ofiss

Nav ofisa — nav biznesmāpat! Kā šo vārdu tulkojot latviski un vai tas vispār ir tulkojams, — nav zināms. Acīmredzot, ofiss — tas ir tā telpa, kur lietumu biznesmenim uzreiz ir jāsaprot, ka ar niekiem te nu gan nenodarbojas. Proti, viņam nav jāsaprot, ka šeit nodarbojas tieši ar niekiem.

Māsdienā zinātnes un tehnikas līmenis ļauj radīt vērtainas darbības līdzju pie tās plīnīga trūkuma. Tehnikai ir jākalpo cilvēkam, bet nevis cilvēkam tehnikai. Nekādā gadījumā nedrīkst kļūt skaidrs, ka jūsu līdzstrādnieki ne ar ko nav nodarbināti, izņemot deguna urbinašanu. Šodien urbināt degunu var ar faksu, kompjūteru, kseroksu un daudz kā cita palīdzību, kuru nosaukumi pagaidām nav zināmi, bet toties izskatās labi! Aparātiem nepārtraukti ir jāstrādā, ne sekundes dikstāves! Visam, kas vien var, ir jāmirgo, jāklīkst, jāpīkst. Jūsu ofisam ik brīdi ir jāizskatās kā virspavēlnieka štābam pirms kaujas.

Lietumu tehnikas vienīgais trūkums, ka tā nevar strādāt pati no sevis. Fakss nevar nonākt līdz jums, ja to neviens nav sūtījis. Ticiet man, nepienāks! Daudzi jau ir

gaidījuši — diemžēl, nepienāk! Lai telefons iezvanītos, kādam ir jāuzgriež jūsu numurs. Likto, ka situācija ir bezcerīga, jo kurš gan jums zvanīs, sūtīs teleksus, ja jums ne ar vienu nav nekādas darīšanas? Izeja ir! Blakus istabā uzstādiet dublējošo tehniku, sasēdiniet savus cilvēkus, un viņi jums zvanīs, sūtīs faksus un teleksus! Vienkārši, kā viss ģeniālais!

Darbiniekiem ir godīgi jāatstrādā sava alga, lai arī cik grūti tas nebūtu, visiem nepārtraukti ir jāienāk un jāiziet, vēlams, lai viņi būtu aizelsušies. Viriešiem darbā jāierodas laikus, viegli iezilganiem bārdas rugājiem, sievietēm — daļēji krāsotām. Vēlams, lai zem acīm būtu loki. Tas apmeklētājos radīs ārkārtīgas aizņemības iespaidu — cilvēkiem pat nav laika savest sevi kārtībā! Kļūs skaidrs, kāpēc šeit nevienam par apmeklētāju nav nekādas daļas.

Jūsu rūpes attaisnosies. Biznesmenis kļūs bikls, saprasmīgs, ka tad, kad cilvēki ir aizņemti, uzbāzties ar saviem priekšlikumiem ir netaktiski un, acīmredzot, spriežot pēc valdošās jezgas, šeit grozās daudz lielākas summas, nekā kaut kādi divi-trīs miljoni dolāru. Viņš apsēdīsies uz krēsla maliņas cerībā sagaidīt kādu brīvāku brīdi. Bet tāds brīdis nedrīkst būt!

Pa telefonu runāiet vienīgi kliežot, ar piesārtušu seju, var arī mātes vārdiem, lai svešzemniekam vismaz kaut kas būtu saprotams.

VOSLSĒPUMI

Statistika liecina, ka katrs otrais biznesmenis, nonācis tādā trakā situācijā, nosvīdis jau pēc piecām minūtēm. Katru pirmo aizvedīs "ātrā palīdzība". Tāpēc ka normāls cilvēks nekādi nespēs saprast, kas tad tas ir: mirgo, pīkst, klikšķ, skraida, blaustās, un tajā pašā laikā absolūti nekas nenotiek! Mūsu uzņēmēju atvēziens rietumu biznesmenī izraisīs psihiskus traucējumus.

Tāds ir viens no svarīgākajiem mūsu biznesa noslēpumiem.

Iegaumējiet: viss nav tik vienkārši, kā izskatās. Lai iegūtu nulles rezultātu, ir vajadzīga pilnīga spēku atdeve. Bet, kā mēdz teikt, spēle ir tā vērtā!

§13. Pusdienas, vakariņas, banketi

Ko var un ko nedrīkst ēst ar rokām. Protams, ēst ar rokām ir ērtāk, to neviens neapstrīd, bet, diemžēl, ēst ar rokām drīkst vienīgi medijumu. Tomēr ne visi zina, kas tad ir medijums. Tādēļ, ja vēlaties kļūt oriģināls, pamēģiniet ēst ar rokām, teiksim, zupas gaļu. Dariet to eleganti, ne-

piesaistot uzmanību, nešmakstiniet, nerūciet kaulu grauždams. Izmakšķerējis no zupas gabaliņu gaļas, paņemiet to rokās, ar kreiso roku grieziet gaļas gabaliņa kaulu pulksteņa rādītāja virzienā, vienlaikus ar zobiem plēšot gaļu, bet ar brīvās labās rokas pirkstiem grūžot gaļu mutē. Ja jūs to darīsiet pietiekami nepiespiesti, klātesošie ārzemnieki nospriedīs, ka tādi ir vietējie paradumi, un tos pārkāpt būtu netaktiski, — un viņi sekos jūsu piemēram. Bet, tā kā viņu roku kustības nebūs pietiekami drošas (te vainojams pieredzes trūkums), varat nešaubīties: viesi nonāks idiotiskā situācijā: kādam gaļas gabals nokritis zemē, tauki pilēs uz biksēm, cits aizrīsies ar gaļu, vārdu sakot — pilna programma! Tādējādi jūs būsiet atsitis viņiem apetīti un vēlēšanos ar jums tikties.

Ja jums liktenis tomēr būs lēmis vēl kādreiz tikties, jūs ieraugot, ārzemju biznesmenim kļūs nelabi. Bet nelabumam ir liels spēks! Ticiet man, biznesmeni vairs nekas neinteresēs. Bet jūs apsēdieties viņam blakus un atgādiniet to burvīgo vakaru visos sīkumos. Nenožēlosiet!

§14. Galda rotaļas

Ja esat uzaicināts vakariņās šaurā biznesmeņu lokā, iesakām pajokot ar interesantu rotaļlietiņu. Tā ir izbīdāmā roka, ko var ērti paslēpt kabatā. Kad partneri ar savām sievām būs sasēdušies pie galda un radīsies nepiespiesta atmosfēra, nemanāmi nolaidiet roku zem galda. Nospiežot podziņas, izbīdiet saliekamo roku un noglaudiet kādas sievas celi. Noglaudiet, noglaudiet! Sieviete tūdaļ kļūs tramīga un sāks minēt, kurš no klātesošajiem ir tik miļš! Dariet to pašu ar pārējo dāmu celišiem. Kamēr pietvikušās sievietes grims patīkamā neziņā, paglaudiet vīriešu celvgalus. Paglaudiet, paglaudiet! Ak, kā viņi sāks blenzt sievietēs! Turpinot vīrs galda aizsāktu sarunu, visi būs nodarbināti ar to, kas notiek zem galda, kurš kura celīti aizskāris un ar ko! Fantāzijai būs, kur izvērsties!

Dejojot viesi aplinkus mēģinās noskaidrot, vai deju partneris nav tas, kurš nejauši tik miļi palaidis rokas zem galda! Tā kā ārpus aizdomām būs personīgie vīri un sievietes (bet jūs esat noglaudījis visu bez izņēmuma), katrs cerēs, ka glaudītājs ir tieši tas, kuru viņš iedomājies! Te ir divi varianti: vai nu visu vēlmes sakrīt, un viņi būs laimīgi, vai arī nesakrīt, un tad mājās neizbēgami skandāli, scēnas, iespējama arī šķiršanās.

Tad jau nav tālu arī sirds nepietiekamība, aritmija, infarkts, insults... Vai nu maz kas vēl var gadīties!

Piekrītat, ka rotaļlieta patiesi ir interesanta!

(Turpinājums sekos)

ANĒKDOTES

Psihiatru saruna.

— Nezinu, ko darīt. Viens slimnieks man cenšas pārdot Niagaras ūdenskritumu.

— Nu, nopērciet!

— Nevaru. Pārāk dārgi prasa.

— Mūsu meitas jaunais paziņa ir slikti audzināts. Kad es ar viņu sarunājos, viņš ik pa brīdim žāvājās.

— Bet varbūt viņš, mīļā, vienkārši gribēja kaut ko teikt?

Kāda sieviete darbā ierodas ar zilu aci. Kolēģi jautā, kas vainīgs. Viņa atbild:

— Vīrs.

— Bet mēs domājam, ka viņš jau ir uz kuģa.

— Es arī tā domāju.

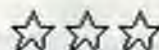
— Pārdodu kreklu! ...bet kopā ar viru!!!

DZINTARS MELNIS

Frizieris saka klientam:

— Godāts kungs, man jāsaka, ka jūs sākat zaudēt matus. Drīzumā jums būs pliks pakausis. Vai jūs kaut ko darāt, lai saglabātu atlikušos matus?

— Jā, protams. Es vakar iesniedzu laulības šķiršanos.

Šefs, ievērojis, ka viņa padotie darba laikā dzer alkoholisku dzērienu, kas ir bez smakas, sasauc visus kopā un saka:

— Ja jūs tiešām nevarat iztikt bez alkohola, dzeriet viskiju. Labāk lai klienti redz, ka viņiem darīšana ar piedzērušiem cilvēkiem, nekā ar idiotiem skaidrā prātā.

Mūsu mīļotie bērni

Džonijs: — Mamma, Bens nupat izsita vienu rūti siltumnīcā!

Māte: — Kā viņš to izdarīja?

Džonijs: — Es viņam metu ar kriketa nūju, bet viņš pabēga sāpus.

Četrgadīgā Klāra bija grūti audzināms bērns un neko citu neēda kā tikai šokolādi, kūkas un biskvītus.

— Nāc nu, ieēd kārtīgas pusdienas! — māte viņu mudināja.

— Es negribu, — Klāra atbildēja.

— Āfrikā miljoniem bērnu būtu priecīgi par tādu malīti.

— Nosauc man kādu no tiem! — Klāra triumfējoši atbildēja.

Rodnijs: — Kāpēc tev māte devusi vārdu "Džonijs"?

Džonijs: — Tāpēc, ka mani visi tā sauc.

DZINTARS MELNIS

Līdzība

Kādā kāršu spēlē uz diezgan augstām likmēm Deividam laimējās. Beidzot viens no viņa upuriem ar riebumu nometa kārtis un atstāja galdu. Iedams garām Deividam, viņš pārlaida ar roku pār tā pliko pakausi.

— Goda vārds, Deivid, — viņš teica, — tava galva ir līdzīga manas sievas pakalai.

Arī Deivids pārlaida roku savam pakausim:

— Ak, Dievs! Tik tiešām!

IMANTS MELGAILIS

INDRA OZOLA

Vilšanās

— Kāpēc tu šodien tāds sapīcis?

— Uzaicināju te vienu tipu uz kausu alus un, kad nu es gribu maksāt, izrādās, šim nav naudas!

Labāk bez kases grāmatas

Viņš: — Zini, apskatīju šodien savu kases grāmatu un tikko nepagību: mūsu automobilis pagājušajā gadā ir izmaksājis simt tūkstoš rubļu!

Viņa: — Nu redzi! Vai es neteicu, ka nevajag tādu kases grāmatu!?

Ja gribat ietaupīt,
izmantojiet atlaidi!

Žurnāls «DADZIS» – indekss 77129
Parakstīšanās cenas 1994. gadam

	1 mēn.	3 mēn.	6 mēn.	9 mēn.	12 mēn.
Abonēšanas maksa Ls	0.38	1.14	2.28	3.42	4.56
Kopā ar piegādi Ls	0.49	1.47	2.94	4.41	5.88

Žurnāls «DADZIS» – indekss 77129
Mūsu atlaide pastāvīgajiem lasītājiem ↴

	1 mēn.	3 mēn.	6 mēn.	9 mēn.	12 mēn.
Abonēšanas maksa Ls	0.36	1.08	2.16	3.24	4.32
Kopā ar piegādi Ls	0.47	1.41	2.82	4.23	5.64

Žurnāls «DADZIS» – indekss 77129
Mūsu atlaide pastāvīgajiem lasītājiem ↴

	1 mēn.	3 mēn.	6 mēn.	9 mēn.	12 mēn.
Abonēšanas maksa Ls	0.36	1.08	2.16	3.24	4.32
Kopā ar piegādi Ls	0.47	1.41	2.82	4.23	5.64

DADZIS 1994. gadā joprojām iznāks 24 reizes

Parakstīšanās KUPONS

Šī dokumenta uzrādītājam ir tiesības
parakstīties uz "Dadzi"
par 18 santīmiem eksemplārā.

E. Strautiņš,
galvenais redaktors

Parakstīšanās KUPONS

Šī dokumenta uzrādītājam ir tiesības
parakstīties uz "Dadzi"
par 18 santīmiem eksemplārā.

E. Strautiņš,
galvenais redaktors